

Hoofdstuk 146

Lieve kleinkinderen,

*Heel vaak heb ik mensen horen zeggen wanneer er iets ergs was gebeurd:
'Waar was God?'*

Waarom wordt de ene mens wel gered en verongelukt de ander? Waar was God in de concentratiekampen van Hitler en waar is God vandaag in de vluchtelingenkampen verspreid over de hele wereld? Waar is God als je hem nodig hebt? Ook heb ik vaak horen zeggen en gelezen dat God dood is.

Lieve kleinkinderen, het enige dat ik jullie op al deze vragen kan zeggen is dat God geen mens is. Dat staat meerdere keren heel duidelijk in de bijbel.

'Ik ben God en geen mens!'

En bij al dit soort vragen van ons, 'waar is God?' dan doen wij net alsof God een mens is, die het goede beloont en het kwade straft.

Bij al die waaromvragen en die 'waar was God' vragen, denk dan maar aan Jezus, die hangende aan het kruis op Golgotha het uitschreeuwde: 'Waarom God heeft U mij verlaten?' Ook onze Here Jezus kende deze vragen.

In onderstaand verhaal redt God drie mannen uit het vuur, maar ook hier in Nederland werden vroeger kettens op de brandstapel verbrand om reden dat ze in de Here Jezus geloofden. Voor ons mensen onbegrijpelijk. Maar wij zijn ook geen God!

Hoofdstuk 146 - Het gouden beeld - Daniël 3

Nadat Daniël het hoogste ambt in Babel gekregen had, werden ook zijn drie vrienden Sadrach, Mesach en Abed-Nego in hogere functies geplaatst. Met hun drieën kregen zij het bestuur over de provincie Babel.

Veel jaren gingen voorbij en koning Nebukadnezar was over deze drie mannen erg tevreden. Hij vond het ook helemaal niet erg dat deze drie vrienden de goden van Babel niet dienden, maar dat ze de God van Daniël trouw bleven. Zelf diende hij de afgoden van het land, want dat hoorde zo. Maar de God van Daniël, ja dat was een machtig God, daar was hij ten volle van overtuigd. Hij was de dag nog niet vergeten toen Daniël hem zijn droom vertelde en uitlegde! *'U bent het gouden hoofd!'* En kwam dat niet elke dag uit? Nog steeds groeide

zijn rijkdom en werd zijn koninkrijk steeds machtiger en verrees in zijn hoofdstad het ene na het andere gebouw.

Vaak moest Nebukadnezar eraan denken dat hij het gouden koninkrijk was. En op zekere dag kreeg hij het plan om als teken van zijn heerlijkheid een gouden beeld te laten maken waar al zijn mensen voor moesten buigen.

De kundigste vakman in zijn land gaf hij de opdracht en toen het beeld klaar was en op een voetstuk in de vlakte van Dura stond, werd hij er zelf stil van. Dertig meter was het beeld hoog en drie meter breed. Van onderen tot boven was het met het duurste goud overtrokken. Hierbij viel alles bij in het niet van wat hij tot nu toe gebouwd had.

Door heel het grote land van Babel reden zijn koningsboden op hun paarden en riepen Nebukadnezars dienstknechten op voor het feest van de inwijding.

Ook Sadrach, Mesach en Abed-Nego kregen het bevel om naar de Dura-vlakte te gaan en het beeld te aanbidden. Nebukadnezar had er geen idee van dat deze drie mannen zich voor dit gouden beeld **niet** mochten buigen. Hij wist dat elk volk zijn eigen goden had, maar daarom kon je nog wel het fatsoen opbrengen om respect te hebben voor de goden van een ander land!

Dat de Heer, de God van Israël de enige echte God was die zijn eer niet met door mensen gemaakte afgoden wilde delen, als heiden begreep hij dat niet. Toen de drie vrienden Sadrach, Mesach en Abed-Nego het bevel gekregen hadden om naar de vlakte van Dura te gaan, gingen zij direct op reis. Wel was het voor hen een uitgemaakte zaak: **zij zouden dat beeld niet aanbidden.**

Zij zouden dat beeld niet aanbidden.

Zij waren wel dienaren van koning Nebukadnezar en zij hadden alles aan hem te danken, maar hij mocht **niet** van hen eisen dat zij voor zijn goden zouden buigen.

‘..... *Jij mag voor beelden niet knielen of hen vereren, want Ik de Heer, uw God, ben een jaloers God.....*’ Zo stond het in de wet van Mozes en daar hielden ze zich aan!

En zo brak de grote dag aan van het inwijdingsfeest in de vlakte van Dura. Zo ver je kon zien was daar onder de blauwe lucht het groene gras. En midden op die grote vlakte stond op een hoog voetstuk het gouden beeld dat Nebukadnezar gemaakt had. Zelf zat hij ernaast op zijn koninklijke stoel. Hij had een prachtige koningsmantel om zijn schouders en onder zijn zwarte haren droeg hij de gouden diadeem. Achter hem, aan het einde van het grasveld, kwam rook uit de grote brandende oven....

Koning Nebukadnezar wenkte en een heraut kwam naar voren. Het werd stil op die grote grasvlakte en over al die duizenden mensen klonk zijn luide stem: ‘Luister allemaal. Dit zegt de koning! Waar jullie ook vandaan komen, welke taal jullie ook spreken: luister goed! Straks horen jullie muziek van fluiten, harpen, en andere muziekinstrumenten. Dan moeten jullie knielen en dit gouden beeld aanbidden. Wie dat niet doet wordt onmiddellijk in de grote brandende oven gegooid.’

Weer werd het stil op die grote grasvlakte. Alle ogen gingen naar de oven, waar grote rookwolken uitkwamen. Wie in die grote vlammenzee werd gegooid was op datzelfde moment dood. Maar dat was misschien niet eens het ergste, want de mensen van toen geloofden dat wanneer je lichaam verbrand werd, je ziel in het dodenrijk geen rust kon vinden. En dat maakte een dood in het vuur vele malen erger.... Maar natuurlijk, geen mens durfde het te wagen om het bevel van Nebukadnezar **niet** op te volgen.

Daar begon de muziek te spelen en het was alsof er een hevige stormwind over de vlakte blies, zo vielen alle mensen bij duizenden tegelijk op de grond en aanbaden het gouden beeld.

Koning Nebukadnezar zag het gebeuren en was nog nooit zo trots op zichzelf geweest! Uit alle provincies van zijn groot rijk waren ze gekomen en op zijn bevel vielen ze allemaal in aanbidding neer voor het beeld dat hij gemaakt had. *Alle deze mensen erden zijn god.* Zoiets geweldigs was nog nooit eerder gebeurd! Dit was nog veel mooier dan zijn grootste overwinning op het slagveld. Dit vergat hij zijn leven lang niet weer! Met al die biddende mensen voor zich had hij niet eens gemerkt dat er ergens aan de zijkant van het veld een paar mannen rechtop waren blijven staan....

Maar wat Nebukadnezar niet zag hadden zijn dienaren des te beter gezien. Haastig liepen ze naar hun koning en zeiden: ‘O, wat erg majesteit, maar daar zijn drie mannen, die niet voor uw beeld geknield hebben. En dat zijn nog wel Sadrach, Mesach en Abed-Nego, die mannen uit Juda, die u aangesteld heeft tot onze leiders in onze provincie.’

Drie mannen hebben niet voor uw beeld geknield.

Nebukadnezar wist niet wat hij hoorde en kon het ook niet geloven. Dit moest een misverstand zijn.

‘Breng ze direct bij mij,’ gebod hij. Hij wilde ze nog een kans geven om het goed te maken. Tenslotte waren het zijn beste dienaren en om die nu direct de doodstraf te geven?

Maar toen ze voor zijn troon stonden en hij ze zo zag staan begon hij te twijfelen. Wilden deze drie mannen alleen maar buigen voor hun eigen God en was zijn gouden beeld bij hen niet in tel?

Streng keek hij hen aan en dreigend zei hij: ‘Sadrach, Mesach en Abed-Nego, hebben jullie bewust **niet** geknield voor mijn gouden beeld? Ik geef jullie nog één kans. Ik laat zo dadelijk de muziek weer spelen en knielen jullie, dan is alles goed. Maar doen jullie dat niet, willen jullie mijn beeld niet aanbidden, dan laat ik jullie in de brandende oven gooien. En waar is dan jullie God, die jullie zou kunnen redden?’

Nebukadnezar verwachtte niet anders dan dat de drie mannen voor hem op hun knieën zouden vallen en om genade zouden smeken. Maar in plaats daarvan keken ze hem recht in de ogen en zeiden: ‘Majesteit, wij kunnen op deze vraag van u geen antwoord geven. Wij weten niet of onze God die wij aanbidden ons

zal redden uit het vuur of dat hij ons gaat verlossen uit uw macht. Maar u moet weten dat wij van onze God **niet** voor beelden mogen knielen en die gaan aanbidden.’

Het werd heel angstig stil op dat grote veld. Zelfs de Chaldeeërs die deze drie mannen naar de koning gebracht hadden huiverden bij deze woorden. Nog nooit had een mens de koning tegengesproken en nog nooit hadden ze Nebukadnezar zo kwaad gezien. Het bloed vloog hem naar de wangen en wit blonken zijn tanden in zijn donkere baard toen hij het vonnis uitsprak: ‘Steek de grote oven aan en maak het vuur zeven keer zo heet als anders. Bind deze mannen vast met een touw en gooi ze in het vuur.’

Nebukadnezar ging staan en kwaad liep hij met grote stappen naar de oven toe. In grote haast sleepten een aantal slaven hem zijn koningsstoel achterna.... Voor de ingang van de oven ging hij breeduit op zijn hoge stoel zitten. Die drie Joden zouden het gewaar worden dat hij, de grote koning van Babel, niet met zich liet spotten! Hij keek naar zijn slaven die met korven vol brandhout aan kwamen dragen. Hij wachtte net zo lang dat er geen rook meer te zien was en de vlammen hoog de schoorsteen uitkwamen.

Toen wenkte Nebukadnezar de soldaten. Drie lenige, sterke kerels gooiden hun mantels en hun wapens op de grond en tilden de drie gevangenen op hun ruggen. Zo snel ze konden renden ze met hun vracht op de rug via de trap omhoog, naar de ingang van de oven. Nebukadnezar hoorde boven het loeien van de vlammen uit, hun voetstappen en hun gehijg. Hij lachte. Maar toen zag hij hoe zijn soldaten bleven stilstaan en weifelden om verder te gaan. Door de gloeiende hitte werden ze achteruit geduwd.

‘Bij alle goden!’ schreeuwde Nebukadnezar, ‘gooi ze in het vuur!’

De drie soldaten bogen hun sterke ruggen en gehoorzaamden hun koning. Wanhopig zetten ze de laatste stappen en over de gloeiend hete stenen rand gooiden ze de drie mannen in het vuur. Maar voordat deze soldaten zich weer konden omdraaien, vielen ze dood neer op de hete stenen vloer.

Koning Nebukadnezar dacht al niet meer aan hen. Wat gaf de grote koning nu om drie soldaten meer of minder? Hij keek naar de open deur van de grote oven. Kon hij nog iets zien van die drie mannen die hem tegengesproken hadden? Op hetzelfde moment trok hij wit weg. Van schrik stak hij zijn handen in de hoogte. Schoorvoetend liep hij dichterbij de oven toe. Zag hij het goed? Tegen zijn dienaren stamelde hij: ‘We hebben toch drie mannen met touwen vastgebonden in het vuur gegooid?’

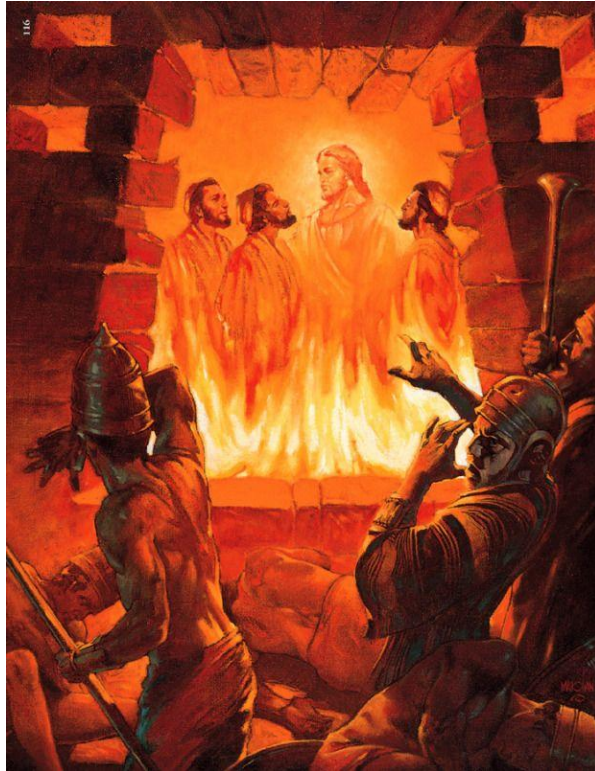
‘Jazeker, majesteit,’ zeiden zijn dienaren verbaasd.

‘Kijk,’ zei Nebukadnezar, ‘daar lopen vier mannen in het vuur. Het zijn Sadrach, Mesach en Abed-Nego en die vierde man naast hen lijkt op een God uit de hemel!’

Nog dichterbij liep Nebukadnezar naar de oven toe.

‘Sadrach, Mesach en Abed-Nego’, schreeuwde hij, ‘jullie dienstknechten van de allerhoogst God, willen jullie wel uit de oven bij mij komen?’

Terwijl de drie vrienden uit de oven klommen, voer de engel vanuit de vlammen omhoog naar de hemel....

‘Willen jullie wel uit de oven bij mij komen?’

Toen ze even later allemaal om de drie mannen heen stonden bleek dat het vuur hen niets gedaan had. Hun haren waren niet geschroeid en hun kleren stonken niet eens naar rook en vuur.

De grote koning Nebukadnezar schaamde zich. Luidop, zodat iedereen het kon horen, loofde hij de God van Sadrach, Mesach en Abed-Nego die zijn engel had gestuurd om zijn dienstknechten te redden.

Diezelfde dag nog maakte hij een nieuwe wet, waarin stond dat alle mensen die iets verkeers zelden over de God van deze drie mannen, in stukken zouden worden gehakt en hun huizen afgebroken.

Daarna gaf Nebukadnezar deze drie mannen nog meer macht in de provincie Babel.